

Bayan Schmitt-Gössenwein başını yana eğip bana doğru yukarı baktı. Her ne kadar ufacık olsa da ve gözleri gözlüklerinin ardından zar zor seçilse de, o bakışı çok iyi tanıyordum. Ne zaman birinin yanlışı bulsa ya da ev ödevini yapmamış birini yakalasa, hep o bakışla bakardı. O bakış hiç hoşuma gitmezdi.

Yatak örtümü düzeltirken, ayakucunda elime sert bir şey geldi. Bir at. Şatomun şövalyelerine ait olan atlardan biriydi. Nedendir bilmem, atı yere Bayan Schmitt-Gössenwein'in yanına koydum.

“Bir at,” dedim.

“Görüyorum,” dedi. Bayan Schmitt-Gössenwein ilgilenmemiştir. Atın çevresinde dolandı, eliyle atı yokladı, sonra dizginlere tutunup yukarıya sıçradı, eteği bacaklarını iki yana açarak eğere oturmasını engellediği için eğere ancak yanlamasına oturabildi ve atın sert plastik boynuna tutundu.

“Bayanlar için özel eğeri olan bir atım da var,” dedim. “Şatonun prensesi için.”

Aslında şatomda kadın istememiştir, ama annem bana iki tane zarif giysili hanımefendi armağan etmişti, tabii onlar için bir tane de özel eğerli beyaz bir at. Bazen annem, oğlu değil de kızı olsun istiyordu herhalde diye düşünüyorum.

“Hayır, teşekkür ederim.” Bayan Schmitt-Gössenwein attan indi. “O eğerle insan doğru dürüst ata binemez.”

“Siz daha önce ata bindiniz mi?” diye sordum.

“İsterdim, ama...” Bayan Schmitt-Gössenwein sözlerini yarıda kesti. “Ata binmek tehlikeli bir spordur.” Bayan Schmitt-Gössenwein ata bir şaplak attı ve at yere devrildi.

“Peki araba sürmek ister misiniz?” Ayağa kalkıp kitaplıktan Bugatti’mi aldım. Kırmızı bir Bugatti T55, hayalleri süsleyen bir otomobil. Tabii ki yalnızca modeli. Ama uzaktan kumandalı.

Schmitti arabanın yanına gitti, kapısını açtı, içine bindi ve dedi ki: “Hadi bakalım, bas gaza!”

Uzaktan kumandayı alıp arabayı yavaşça ileri doğru sürdüm.

“Daha hızlı gitmez mi bu meret?” Schmitti sabırsızlığını göstermek için direksiyona bir-iki kere vurdu.

İstedığı hızısa, o kolaydı. Gaza bastım.

“Aferin. Şimdi sağa!”

Geniş bir manevra yaparak arabayı çalışma masasına doğru yönlendirdim.

“Şimdi sola!”

Araba hızla yatağın altına girdi ve bir çatırdama duyuldu. Tamponu süpürgeliğe geçirmiş olmalıydı. Başına bir şey gelmeseydi bari, kafa travması ya da daha beteri. Arabayı geri vitese taktım, Bayan Schmitt-Gössenwein üstü başı toza bulanmış olarak aksıra tıksıra yatağın altından çıktı.

“Teşekkür ederim, bu kadarı yeter.” Bayan Schmitt-Gössenwein arabadan inip üstünü başını silkelemeye başladı. “Üstü açık bir arabanın da böyle dezavantajları var işte. Başka araban var mı?”

Ne yazık ki yoktu. Bugatti’yi babam bundan iki yıl önce Noel’de armağan etmişti. Bugatti babamın gençliğinde hayallerini süsleyen arabaydı. Arabayla o zamanki evimizin terasında oynarken, babam bana öğrenciliğinde Bugatti’nin maketini alabilmek için nasıl her kuruşu biriktirdiğini anlatmıştı. Babasının arabasını yıkamış, gazete dağıtmış, yaş-

lı komşuların alışveriş torbalarını evlerine taşımalarına yardım etmişti. Bir gün misafirlige gelen bir teyzenin gözlüğünün üzerine oturup kırınca, biriktirdiği para o gözlüğün yenisine gitmişti.

Arabayı yerden almak için öne eğilirken bir an yalpaladım ve dengemi kaybettim. Tam Bayan Schmitt-Gössenwein'in üzerine düşüyordum ki, ağırlığımı diğer tarafa vermeyi başardım ve... Bugatti'nin üzerine düştüm.

"Kahretsin!" diye bağırdım yüksek sesle.

Ben yere kapaklanmış halde öylece yatarken, Bayan Schmitt-Gössenwein boş gözlerle bana baktı ve sakin sakin "O sözcüğü duymamış olayım!" dedi

"Arabam kırıldı," dedim. Ön cam çatlamış, farlardan biri de kırılmıştı. Şimdi bunlar yapıştırılmazdı da. Neyse ki babam arabaya olanları asla görmeyecekti.

"Şimdi de uçmak istiyorum," dedi Bayan Schmitt-Gössenwein. Ben kendimi yerden ancak toparlayıp kırılan Bugatti'mi tekrar rafa koymuştum. "Oradaki balonla!"

Dolabımın kapağında pelür kâğıdından yaptığım sepetli bir balon vardı. "O gerçek bir balon değil," dedim.

"Uçuyor mu, uçmuyor mu?"

Bu soruya evet yanıtını verebilirdim, çünkü sepete yolcu niyetine Hannibal'i koyup denemiştım. Ama Hannibal'i çalışma masasından yere bırakmıştım ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Şimdi Bayan Schmitt-Gössenwein yere çakılırsa, bu benim işime gelirdi. Yoksa gelmez miydi? Kolları ve bacakları kırılırsa ne yapardım? Bunu aklıma bile getirmek istemiyordum. Schmitti'nin binmesi için balonu yere koydum.

"Nereden uçmak istersiniz?" diye sordum.

"Dolabın üstünden. Yoksa uçtuğuma değmez."

Matematik öğretmenimin hiç bilmediğim yönlerini keşfediyordum. Bayan Schmitt-Gössenwein'in macerasever biri olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Yorganımı dolabın kenarına yere koydum. Ne olur ne olmaz. Sonra çalışma masamın sandalyesine çıkıp balonu içinde Schmitti'yle birlikte dolabın tepesine tam kenarına koydum. Bayan Schmitt-Gössenwein aşağıya baktı. Yine yükseklik korkusu mu başgösterecekti?

“Yapmak zorunda değilsiniz,” dedim.

“Ama yapmak istiyorum!” Balonun içinde dimdik durdu ve seslendi: “Şimdi!”

Benden balonu itmemi mi bekliyordu? Görünüşe göre bekliyordu. İtmemle birlikte sepet yana doğru devrildi. Schmitti neredeyse sepetten dosdoğru yorganın üzerine düşecekti. Bu böyle olmayacaktı. Balonu yukarı kaldırıp boşluğa bıraktım. Balon önce hafifçe bir titredi, yalpaladı, ama sonra toparladı ve yere doğru güzelce süzüldü.

“Bir daha!” diye bağırdı Schmitti ve böylece onu ilk kez gerçekten gülümserken görmüş oldum.